

Recensie: Elvis Costello****

De Roma Borgerhout
zaterdag 11 maart 2017

foto © Tom Van Ghent

Recensie:

Je optreden in Antwerpen "Detour" of "Omweg" noemen, klinkt misschien niet echt respectvol nadat je een jaar voordien je optreden moest annuleren wegens ziekte, maar Elvis Costello verzekerde ons dat het niet meer was dan een verbastering van "THE tour". Het was dan wel met een beetje vertraging, maar eindelijk was er dan het lang verwachte optreden in De Roma. Het concert kwam maar moeizaam uit de starblokken en even hadden we zelfs het gevoel dat een groot deel van het publiek aan het afhaken was, maar vanaf "I can't stand up from falling down" keerde het tij. De klik met het publiek kwam er en we kregen het prachtige "Stripping paper" als cadeau. Een spel van beelden, een prachtige tekst en een mooie melodie werden gecombineerd tot een geweldig gevoelig nummer over relaties die evolueren. Het publiek genoot met volle teugen en was nu volledig mee in de voorstelling. Oude bekenden zoals "Veronica" en "Alison" mochten nog even op bezoek komen en tussendoor kregen we nog het kakelverse en gevoelige "No man's woman". "Pump it up" leverde een stevige portie gitaargeweld om uiteindelijk af te stevenen op een onversterkt slot van "I want you". De start werd een beetje gemist, maar uiteindelijk was dit optreden zeker weer een omweg waard.

Stipt om half negen ging het concert van start met de videoclip van "Monkey to man". Midden op de scène stond een gigantisch uitvergroete, oude beeldbuistelevisie waar tijdens het binnenkomen van het publiek al oude clipjes van Elvis Costello op werden geprojecteerd. Het waren alvast smaakmakers en een terugblik in de tijd in afwachting van de verschijning van Elvis zelf. Tijdens het optreden zelf werd dankbaar gebruik gemaakt van dit decorstuk om af en toe wat foto's of beelden op te projecteren ter ondersteuning van de liedjes.

Het eerste live-nummer was "Watch your step". Geheel in het zwart gekleed, inclusief zonnebril, en voorzien van een knalrode hoed nam Elvis Costello zijn gitaar ter hand om aan zijn performance te beginnen. Het werd niet de zeemzoete versie, maar een uitvoering waarbij hij stevig te keer ging op zijn akoestische gitaar. Het nummer had wat pit gekregen. Jammer dat het even duurde voor de heren achter de knoppen de klank wat deftig afgesteld kregen.

Elvis Costello maakte een heel ontspannen indruk en praatte honderduit over de start van zijn carrière, de overstap naar de VS en bleek over een goed gevoel voor humor en zelfrelativering te beschikken. Het was trouwens opvallend dat hij doorheen het hele concert geregeld de tijd nam om uitgebreid te vertellen over zijn verleden, zijn vader en zijn grootvader. Leuke anekdotes, interessante weetjes en zelfs de eerder tragische kantjes kwamen aan bod. Wie zich ondertussen afvraagt of dit niet ten koste ging van het aantal liedjes dat gebracht werd, kunnen we geruststellen: het optreden duurde twee uur en twintig minuten en Elvis Costello trakteerde zijn publiek op 26 nummers. Dus wat dat betreft, hadden we zeker niet te klagen.

Waar we eventueel wel over wilden klagen, was de sfeer tijdens het eerste stuk van het optreden. Persoonlijk konden we de lekker vette klank van de jazz-gitaar best smaken tijdens "Church underground", maar de donkere sfeer van het nummer deed de man naast ons al afhaken. Tegen de tijd dat we bij "Viceroy's Row" aangekomen waren, kregen we zelf ook een beetje het gevoel dat we misschien toch beter een doosje Prozac hadden meegebracht en stelden we vast dat men op de rij achter ons

ook al was afgehaakt. Tot onze grote frustratie had de groep die daar zat er niet beter op gevonden dan een groepsgepraak aan te gaan terwijl ze lekker chips aan het eten waren. Ze hadden blijkbaar niet door dat dit voor de andere concertgangers storend was. De man naast ons had ondertussen zijn gsm boven gehaald om te kijken hoe laat het nog maar was. We voelden het publiek dus afhaken en dat terwijl "Viceroy's Row" echt wel iets had.

Het nummer uit 2013 over een mislukte tycoon klonk donker en hard. De elektrische gitaar accentueerde dit ruwe karakter, maar contrasteerde gelijker tijd met de zachte oosterse klanken die de achtergrond voor dit nummer vormden. Het was traag, eerder parlando gezongen, lang, dramatisch en met een kritische tekst ten overstaan van machthebbers met geld. Gezien de leeftijd van het lied was het geen rechtstreekse referentie naar huidige politieke situaties, maar volgens Elvis Costello paste het wel bij de "vrolijke tijden waarin we leven". Het was zonde dat een deel van het aanwezige publiek de schoonheid van deze uitvoering niet ten volle wist te waarderen. Algemeen genomen pikten de meeste mensen pas terug in toen Elvis achter de piano kroop.

"Ik benader het volgende toestel met enige schroom. Ik beloof om het niet in brand te steken of van het podium in het publiek te schuiven", grapte Elvis Costello toen hij plaats nam achter de vleugel. De klank van de blues vulde De Roma en "I can't stand up from falling down" klonk uit de luidsprekers. Dit werd gevolgd door het gevoelige "Shipbuilding" en het zelfkritische "Deep dark truthful mirror". De klank van de piano bracht iets tragisch en toch moois, maar het was vooral de tekst die erg wist te bekoren. Het was opnieuw een bewijs van de schrijfkunsten van Elvis Costello die in het volgende nummer zowaar nog beter tot hun recht kwamen.

We begrijpen niet waarom, maar blijkbaar was "Stripping paper" een nummer dat Elvis Costello zelden bracht. Wat een zonde, want het is een geweldig mooi lied met prachtige beeldspraak waarin een vrouw de lagen behang één voor één van de muur stript en zo laag per laag teruggaat naar het moment waarop de twee geliefden voor het eerst samen gingen wonen. Elke strook behang bracht haar verder terug in de tijd naar het punt waar ze nog stapelverliefd op elkaar waren. De beelden waren krachtig en de muziek klonk zacht. Wat waren we dan ook dankbaar dat Elvis Costello beslist had om dit nummer toch live te brengen en zijn publiek dit geschenk te gunnen.

Blijkbaar was Elvis Costello achter de schermen bezig met het schrijven van de liedjes voor de musical "A face in the crowd". Voorlopig is nog niet geweten wanneer die in première zal gaan, maar in afwachting trakteerde hij ons tijdens "Detour" alvast op enkele songs die hij voor dit project schreef. "Vitajex" was een vrolijk reclameliedje dat op ukelele werd begeleid terwijl "No man's woman" dan weer heel gevoelig klonk. De titelsong "A face in the crowd" combineerde het gevoelige met het krachtige. Vooral wanneer de boodschap uiteindelijk kwam dat ze méér was dan gewoon een gezicht in de menigte, zwol het lied lekker aan. Het voorsmaakje viel duidelijk in goede aarde en we zijn ondertussen benieuwd naar wat dit allemaal op mag leveren als het verwerkt zit in een heuse musicalproductie.

Met "Veronica" en "Alison" werd de herkenbaarheidsgraad opgevoerd en voelden we aan dat we stilaan naar het einde van het concert gingen. Het publiek kon de refreintjes braaf meezingen en er volgde een groot slotapplaus. Het zaallicht bleef uit en op de grote tv verscheen het clipje van zijn vader, Ross MacManus, die "If I Had A Hammer" zong.

Uiteraard kwam Elvis nog terug voor enkele toegiften waarvan het meest sensationele ongetwijfeld "Pump it up" was. In geen tijd had men het scherm verwijderd en stond Elvis Costello live in zijn tv-toestel het geweld van zijn elektrische gitaar de zaal in te pompen. We hadden eerst nog even schrik dat zoveel power misschien van het goede een beetje te veel zou zijn voor dit publiek, maar

waren aangenaam verrast van de positieve respons. Ter compensatie volgde iets later een uiterst slome en zachte versie van "She" en de wereld was terug in balans. De uitsmijter van de avond werd "I want you". De klank van de elektrische gitaar bromde traag onder de tekst en riep de sfeer van verlangen op die uitgroeide tot iets tegendraads en ging lijken op een kakafonie van noten en klanken. En plots legde Elvis zijn elektrische gitaar weg om ze om te ruilen voor een akoestisch exemplaar. Hij liet de versterking voor wat ze was en ging al zingend door de zaal wandelen. Het nummer kreeg een heel ander gevoel. Het tragische van het verlangen bleef, maar het pijnlijk scherpe verdween en het geheel klonk warmer. Het leverde Elvis Costello in ieder geval zijn verdiende staande ovatie op. En zo kon hij na een ietwat zwakkere start toch in schoonheid afsluiten.

< Sascha Siereveld >

De setlist:

Watch your step
Accidents will happen
Church underground
Stella Hurt
Everyday I write the book
Viceroy's Row
She's pulling out the pin
I'll wear it proudly
I can't stand up from falling down
Shipbuilding
Deep dark truthful mirror
Stripping paper
A face in the crowd
Walkin' my baby back home
Ghost Train
Veronica
Alison

Bis 1:

Blood & hot sauce
No man's woman

Bis 2:

Pump it up
Jimmie standing in the rain (in slot fragment: Brother, can you spare a dime?)
Vitajex
She
(What's so funny 'bout) Peace, love and understanding?
The last word
I want you